

— Не плачи! Ще извикате лѣкаръ! Ще купите лѣкарства и тя ще оздравѣе.

— А пари!? Отгдѣ да вземемъ пари?

— Пари! — тази дума за Владимиръ не бѣше никакъ страшна. Той никога не бѣ чувствувалъ нужда отъ пари. Защо! Тѣ му бѣха даже омразни, защото, когато искаха

да се освободятъ въ кѣщи отъ него, даваха му пари, много пари. Той ги пускаше въ скритата дървена касичка, която първата му майка бѣше купила отъ нѣкаква изложба. При този споменъ очитѣ му се напълниха съ сълзи. Предъ примрежения му погледъ израстна една дума — Майка. Буквитѣ нарастнаха, станаха голѣми и плътни, та цѣлата стена предъ него се покри съ тази свидна дума... После всичко се слѣ въ едно, буквитѣ се загубиха, а тамъ въ срѣдата се очерта образа на неговата майка — нѣжна, любяща, внимателна, такава, каквато я запомни преди да умре.

Владимиръ се унесе въ спомени и не усѣти нито влизането на учителя, нито свършването на часа. Забрави и за Николайчо и когато влѣзоха въ втория часъ, той видѣ, че го нѣма. Николайчо си бѣше отишелъ безъ да се обади нѣкому.

Владко се върна въ кѣщи съвсемъ разстроенъ, обаче, никой не забележи това. Както винаги, у тѣхъ на обѣда имаше гости и нѣмаха време да се занимаватъ съ него. Това му позволи да се оттегли въ стаята си. Главата го болѣше, сякашъ невидима рѣка я бѣше притиснала въ чиличени клещи. Той излѣзе на улицата. Два часа се